

sionen afgivet den sidste Del af sin Betænkning. Den Del af Betænkningen, som var afgivet, og paa Grundlag af hvilken dette Lovforslag hviler, er Afsnittet om den personlige Kommuneskat, og det er særlig Forholdet mellem Erhvervs- og Opholdskommunen, der har fremkaldt dette Lovforslag. Det er ogsaa dette, der sætter Skel imellem Kommunerne, idet Kommunerne er forskelligt interesserede i, at denne Sag drages frem, og i, hvorledes den ordnes. Opholdskommunens og Erhvervs-kommunens Interesser gaar imod hinanden. Erhvervs-kommunernes Repræsentanter — det er jo væsentlig i Købstæderne, at disse findes — har — jeg kan ikke se rettere — set noget ensidigt paa denne Sag og har ikke haft Blikket aabent for, at Opholdskommunerne ogsaa har deres berettigede Interesser. Jeg har haft Lejlighed til ved tidligere Behandlinger af denne Sag at fremføre disse, og jeg skal ganske kort gøre det ogsaa i Dag.

Erhvervs-kommunerne kræver en rimelig Del, helst hele Skatten af dem, der driver Erhverv i Kommunen, og de kan med Rette kræve en Skat af de paagældende, da det jo er en Kendsgerning, at det udøvende Erhverv i mange Tilfælde paafører Kommunerne en Del Udgifter. For saa vidt er deres Krav altsaa berettiget. Men naar dette Krav saa udstrækkes saa vidt, at man vil have beskattet enhver, der oppebærer en Indtægt i en Kommune, kommer man udover det berettigedes Grænser, og har Erhvervs-kommunen sin Byrde af de Erhverv, der drives i den, kan det heller ikke bestrides, at Opholdskommunen har sin Byrde af de Personer, der tager Ophold der, thi dels stiller disse, i Regelen mere velstillede, Personer Krav til Kommunen, der foraarsager Udgifter, og dels drager disse Personers Ophold uvilkaarligt en Stab af mindre velstillede Medborgere med til Opholdskommunen, der paafører Kommunen store Udgifter til Skolevæsen, Alderdomsforsørgelse og Fattigvæsen. Det gælder derfor om at skille Sol og Vind lige, og det forekommer mig, at den nugældende Lov har gjort dette i alt væsentligt. Naar man gaar udover den Ramme, der er givet, kommer man let til at forurette Opholdskommunen til Fordel for Erhvervs-kommunen. Dette Lovforslags Fremkomst vakte ogsaa en ret betydelig Bevægelse Landet over, og i sin Tid indgav 168 Kommuner et Andragende til Rigsdagen i den Anledning, men saa vidt jeg ved, er Antallet betydeligt forøget det sidste Par

Aar, saaledes at der vistnok er op imod halvtredie Hundrede Kommuner, der føler deres Interesser truede ved Gennemførelsen af dette Lovforslag. Jeg tror, at i mangfoldige Tilfælde hviler det Grundlag, der er for Krav fra Erhvervs-kommunens Side om at faa en større Part i Skatten, en højere Beskatning af dem, der driver Erhverv, paa en noget snæver Betragtning, et noget smaaligt Syn, thi de Beløb, det drejer sig om, er for mange Kommuners Vedkommende ikke ret store, og de Beløb, som skal flyttes fra den ene Kommune til den anden, bliver i mange Tilfælde ikke ret store. Men hele dette kommunale Mellemregnskab foraarsager en ganske betydelig Ulejlighed for de kommunale Myndigheder. Jeg vilde derfor være glad, om man kunde komme til en hel anden Ordning, noget i Retning af det Regeringsforslag, der fremsattes vistnok i 1901 af daværende Indenrigsminister Bramsen. Jeg tror, at et Lovforslag, der gik noget i den Retning, vilde løse Sagen paa en langt simple Maade end ved denne vidtløftige kommunale Mellemregning. Saaledes som Lovforslaget fremkom her i 1910—11, havde det jo for det første den Mangel, at man aldeles ikke havde taget Hensyn til Ejendomsbeskatningen, men naar man skal lovgive paa det Omraade, bør hele den kommunale Beskatning tages op under eet. Og dernæst arbejdede vi jo netop i de Aar paa en Omordning af Statsskatterne, og det blev her i Tinget fremsat som en Indvending, at der i det forelagte Lovforslag ikke var taget Hensyn til de Bestemmelser, der paa Grund deraf maatte ændres. I den Form, hvori Lovforslaget blev fremsat sidste Gang i 1912—13, havde man taget Hensyn til den da vedtagne Statsskattelov, saaledes at Bestemmelserne i de to Love vilde blive ensartede og svarende til hinanden. Men det andet Krav, der fremsattes fra vor Side, at man tillige skulde tage Ejendomsbeskatningen med, er ikke fyldstgjort nu, da Lovforslaget fremsættes paa ny, endskønt Kommissionen nu har afgivet sin Betænkning i dens fulde Omfang og altsaa har behandlet ogsaa Spørgsmaalet om Ejendomsskatter. Det havde derfor været naturligt, om Regeringen havde taget Spørgsmaalet op i dets Helhed. Dette er ikke sket, og jeg maa fremdeles hævde, at disse Spørgsmaal bør behandles samlet, thi Spørgsmaalet om, hvor store Ejendomsskatter der er i en Kommune, influerer i overordentlig høj Grad paa den personlige Kommuneskat, og naar